# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 42158**

гр. София, 29.10.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова**
**ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров**
**Людмила Коева**

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **9691** по описа за **2026** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. С. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. 1, ет. 2, ап. 6,чрез адвокат В. С. - АК - Б. срещу РЕШЕНИЕ № 2235 от 20.06.2026 г., по АНД № 15729/ 2025 г. по описа на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление № КПК-НП-174 от 09.10.2025г., издадено от А. Т. С. - председател на Комисията за противодействие на корупцията, с което на С. С. Г., на основание на основание чл.24, ал.1, вр. чл.53, вр. чл.27 от ЗАНН и чл.115, ал.1, вр. чл.120, ал.1 от ЗПК /отм./ е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лева за нарушение на чл.52, ал.1, т.3, вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК /отм./, вр. чл.115, ал.1 от ЗПК /отм./.

В касационната жалба се посочва,че решението на СРС е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила,като се сочи ,че основният спор по делото е дали конкретното нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН и § 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на ЗАНН.Иска се решението на СРС да бъде отменено и АССГ да отмени НП.

В съдебно заседание,касаторът:С. С. Г. редовно и своевременно призована,не се явява,не се представлява.

Ответникът по касация-Председател на КПК редовно и своевременно призован,не се явява,не се представлява.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София град, XI касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК,приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. Решението е валидно, допустимо и правилно.

Анализирайки всички събрани доказателства районният съд е приел,че С. С. Г. е заемала длъжността „Директор“ на ЦДГ-3 „Р.“, филиал кв. К., общ. Б. от януари 2010г. до септември 2024г. включително и е била пенсионирана,считано от 01.08.2024г.В качеството си на „Директор“, тя е била лице, заемащо публична длъжност по смисъла на чл. 6 ал. 1, т.50 от Закон за противодействие на корупцията /ЗПК/.В законоустановения едномесечен срок Г. не изпълнила задължението си да подаде финална декларация по чл.49 ал.1 т.2 от ЗПК,пред Комисията за противодействие на корупцията в едномесечен срок,а именно от 01.08.2024г. до 02.09.2024г.Това тя е направила на 17.06.2025г. На 23.07.2025г. срещу Г. е съставен АУАН №КПК-АУАН-ПР-717/23.07.2025г. за нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 3 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК.Въз основа на съставения АУАН е издадено НП, с което, при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация на Г. на основание чл. 24, ал. 1, чл. 53 във вр. с чл. 27 от ЗАНН и чл. 115, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от ЗПК,е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000 лв. за извършено нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

Настоящият касационен съдебен състав съобрази,че първостепенният съд е обсъдил в цялост приетите по делото доказателства, а фактическите му констатации са направени при съобразяване с процесуалните правила относно проверката и анализа на доказателствения материал.Съдът е провел производството по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина.Също като предходната инстанция настоящият касационен състав намира, че както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи.Съгласно чл. 120 ал.1 от ЗПК актовете за установяване на нарушенията се съставят от определени от председателя на Комисията длъжностни лица, а наказателните постановления се издават от председателя на Комисията.В процесния случай актът за установяване на административно нарушение е съставен от М. Т., на длъжност „старши инспектор“ в дирекция „Публичен регистър“ на Комисия за противодействие на корупцията, като видно от заповед №КПК-РД-06-159/15.05.2025г.,издадена от председателя на Комисията,тя е била оправомощена да съставя актове за установяване на административни нарушения.Атакуваното наказателно постановление е издадено от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията.

Софийският районен съд правилно е приел, че са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Съответен на закона е изводът на СРС, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаване на административнонаказателното производство.Правилни са изводите на районния съд, че както

в АУАН, така и в НП се съдържат описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които са извършени, съобразно изискванията съответно на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

Правилно в решението си СРС е обсъдил възражението на жалбоподателката, че към датата на съставяне на АУАН тя вече не е била лице, заемащо публична длъжност, поради което не следвало да носи административно-наказателна отговорност по ЗПК /отм./. Задължението по чл.52, ал.1, т.3, вр. чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК /отм./ възниква за нея именно при освобождаването й от длъжност. Следователно обстоятелството, че към датата на съставяне на АУАН С. С. Г. вече не е била Директор на детска градина не изключва задължението да подаде декларация за имущество и интереси в 1 -месечен срок след освобождаването й от длъжност.Напротив, именно прекратяването на трудовото правоотношение поражда задължението за подаване на такава декларация.

Правилно СРС е приел, че процесния случай Г. е следвало да подаде финална декларация в срок от 01.08.2024г. до 02.09.2024г.г.Н. декларация в срок касаторът е осъществил състава на административното нарушение по 52, ал. 1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.Нарушението е формално и се осъществява чрез бездействие - неосъществяване на дължимо действие.За да е съставомерно деянието, е достатъчно да не е изпълнено законоустановено задължение и не е необходимо да е настъпил вредоносен резултат.Касаторът е реализирал и състава на нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 3, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията.Съгласно чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК декларация за имущество и интереси се подава и в едномесечен срок от освобождаване от длъжност.

Съдът не споделя и становището на жалбоподателя относно приложимостта на чл. 28 от ЗАНН, тъй като не се установява процесното неизпълнение на задължение да притежава значително по-ниска степен на обществена опасност от обичайните случаи на нарушения от посочения вид.По делото не е установена по-ниска степен на обществена опасност на процесното нарушение. Противно на твърдяното в касационната жалба, липсата на вредни последици, както и фактът, че нарушението е първо по ред, не биха могли да бъдат основание за освобождаване от административно наказателна отговорност.Нарушението на касатора е от категорията на т.нар. „формални нарушения“(„нарушения на просто извършване“),при които вредните последици (обществената опасност) произтичат от самото осъществяване на изпълнителното деяние – в случая от самия факт на неподаване на декларация в срок по реда чл.49 ал.1 т.2 от КПК.Обстоятелството, че нарушението е извършено за първи път,не може да обоснове извод за маловажност на същото.Ако се приеме обратното, то всяко първо нарушение би следвало да се квалифицира като маловажен случай, а не това е целта на обективирания в чл. 28 ЗАНН правен институт.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

ВОДЕН от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК, Административен съд София- град ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 2235 от 20.06.2026 г., по АНД № 15729/ 2025 г. по описа на СРС.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: членове: